

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26.07.2016 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w Wydziale I Cywilnym,

w składzie: Przewodniczący: SSR Piotr Brodniewicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Olejniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26.07.2016 r.

sprawy z powództwa:

P. G.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 507,43 (pięćset siedem i 43/100) zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 3 października 2015 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. kosztami procesu obciąża powoda w 61% a pozwanego w 39% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 381,80 zł.

SSR Piotr Brodniewicz

sygn. akt I C 1676/15

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 2.11.2015 r., ostatecznie sprecyzowanym w piśmie z 8.01.2016 r., powód P. G. wystąpił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 1.305,55 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3.10.2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 2.09.2015 r. zgłosił u pozwanego szkodę komunikacyjną samochodu marki A (...). Pozwany w oparciu o sporządzoną kosztorysową kalkulację naprawy powstałej szkody wypłacił powodowi kwotę netto 1.161,30 zł. Według powoda, prawidłowo ustalona wartość odszkodowania, z uwzględnieniem części oryginalnych winna wynosić kwotę 2.466,85 zł. brutto i taką sumę winien wypłacić pozwany.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany przyznał, że przyjął na siebie odpowiedzialność za uszkodzenie samochodu powoda w wyniku kolizji z dnia 2.09.2015 r. Z tego tytułu pozwany wypłacił kwotę 1.161,30 zł. netto. Pozwany zakwestionował kalkulację naprawy sporządzoną przez powoda uznając, że jest nieprawidłowa albowiem zakłada demontaż szyby bocznej tylnej prawej. Dodatkowo, według pozwanego, przyznane odszkodowanie winno być

określone w kwocie netto gdyż powód jest czynnym podatnikiem vat, pojazd a. znajdował się w wykazie środków trwałych - stąd powód miał możliwość odliczenia podatku vat.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 2.09.2015 r. w P. na parkingu przy ul. (...) kierujący samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr cofania zahaczył lewym – przednim narożem swego samochodu o prawe tylne naroże samochodu powoda P. A. A3 o nr rej. (...).

Sprawcę kolizji łączyła z pozwanym umowa odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu mechanicznego. Powód w dniu 2.09.2015 r. zgłosił szkodę pozwanemu.

Okoliczności przyznane przez pozwanego oraz dowód: druk zgłoszenia szkody k. 48-50.

Skutkiem w/w kolizji w samochodzie powoda uszkodzone zostały: tylny zderzak oraz tylny prawy błotnik. W celu przeprowadzenia skutecznej naprawy, umożliwiającej doprowadzenie samochodu do stanu sprzed zdarzenia z 2.09.2015 r. konieczne było lakierowanie w stopniu K3 tylnego zderzaka; w II° - pokrywy wlewu paliwa, w III° - prawego, tylnego błotnika. W powyższym celu wymontowaniu i zamontowaniu wymagały następujące elementy: tylny zderzak, spoiler tylnego zderzaka, uszczelka drzwi tylnych, prawa – tylna lampa, pokrywa wlewu paliwa, prawa tylna osłona z tworzywa, nadajniki ultradźwiękowe: zewnętrzne (lewy i prawy) oraz wewnętrzne: (lewy i prawy). Dodatkowo konieczne było zabezpieczenie prawej – bocznej szyby poprzez jej oklejenie – bez potrzeby jednak wycinania samej szyby. Całkowita wartość w/w prac kształtowała się na poziomie 1.668,73 zł. netto tj.: 2.052,54 zł. brutto.

Dowód: opinia biegłego sądowego L. S. k. 88-105.

Pozwany w wyniku likwidacji szkody wypłacił powodowi kwotę 1.161,30 zł.

Bezsporne.

Powód jest płatnikiem podatku vat a uszkodzony samochód marki a. (...) o nr rej. (...) znajduje się w wykazie środków trwałych w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej.

Bezsporne oraz dowód: oświadczenie powoda na druku zgłoszenia szkody k. 50.

Sąd ocenił dowody, jak następuje:

W ustalonym stanie faktycznym duża część okoliczności faktycznych miała charakter bezsporny. Przede wszystkim strony zgodnie określały okoliczności zdarzenia z dnia 2.09.2015 r. oraz przebieg postępowania likwidacyjnego pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Sporu nie budziła odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia wywołującego szkodę w pojeździe powoda oraz wartość świadczenia odszkodowawczego, która podlegała wypłacie na rzecz powoda. Wobec treści art. 229 kpc i art. 230 kpc okoliczności bezsporne i niekwestionowane nie wymagały dowodu.

Spór co do okoliczności faktycznych dotyczył w istocie zakresu uszkodzeń pojazdu powoda a w szczególności zakresu prac jaki był konieczny do usunięcia szkody. Nie budziło bowiem wątpliwości, że w wyniku zdarzenia z 2.09.2015 r. uszkodzony został tylny zderzak oraz tylny prawy błotnik samochodu powoda. Według powoda, dla potrzeb przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody konieczne było wycięcie prawej tylnej szyby natomiast w opinii pozwanego zabieg taki nie był niezbędny. Ze względu na rozbieżne stanowiska stron w przedmiocie szacowania wartości szkody konieczne było ustalenie tych okoliczności w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej (art. 278 kpc). Ostatecznie wnioski opiniującego biegłego sądowego L. S. nie były kwestionowane przez którąkolwiek ze stron. Także sąd w wywodzie biegłego nie dostrzegł jakichkolwiek elementów dających podstawę do negatywnej weryfikacji ostatecznych konkluzji opinii. Z tych przyczyn, opinia biegłego stanowiła podstawę ustaleń zakresu uszkodzeń samochodu powoda.

Za bezsporne potraktowana została także okoliczność faktyczna dotycząca wykorzystywania uszkodzonego samochodu w prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. Fakt pozostawania płatnikiem vat oraz ujęcia samochodu w wykazie środków trwałych wynikał wprost z oświadczenia powoda z formularza zgłoszenia szkody. Dodatkowo okoliczność ta mogła zostać wywiedziona z zachowania powoda, który nie zaprzeczył twierdzeniom pozwanego w tym zakresie podniesionym w odpowiedzi na pozew (art. 230 k.p.c.).

Sąd zważył, co następuje.

Wytoczone powództwo okazało się zasadne jedynie w części.

Powód domagał się odszkodowania za szkodę spowodowaną przez osobę, za którą na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialność ponosił pozwany. Obowiązek świadczenia istniejący po stronie pozwanego wynikał z art. 822 §1 kc i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm., dalej jako u.u.o.). Drugi z tych przepisów stanowi, że z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest między innymi uszkodzenie mienia. Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może przy tym dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (por. art. 19 ust. 1 zd. 1 u.u.o. i art. 822 § 4 k.c.). Zakres odpowiedzialności pozwanego określał wprost art. 36 ust. 1 zd. 1 u.u.o. Według tego przepisu odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Zgodnie art. 817 § 1 k.c. zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Unormowanie o tym samym znaczeniu zawiera art. 14 ust. 1 u.u.o.

Odpowiedzialność sprawcy kolizji wynikała z art. 436 § 2 k.c. Rozmiar szkody i sposób jej naprawienia powinny zostać ustalone zgodnie z regułami określonymi w art. 361 i art. 363 k.c. W myśl art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W pozwie powód domagał się wypłaty odszkodowania w kwocie brutto, uwzględniającej podatek od towarów i usług vat. W odpowiedzi na pozew pozwany zakwestionował tak skonstruowane roszczenie wychodząc z założenia, że skoro powód jest podatnikiem vat a pojazd był zgłoszony w wykazie środków trwałych, to żądanie świadczenia odszkodowawczego w pełnej ubruttowionej wysokości jest nieprawidłowe. Sąd podzielił ostatecznie stanowisko pozwanego uznając, że odszkodowanie za szkodę pojazdu mechanicznego obejmuje kwotę podatku od towarów i usług w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (por. uchwałę SN z 17.05.2007 r., III CZP 150/06). Z racji tej, że powód w ogóle nie ustosunkował się do stanowiska pozwanego w tym zakresie, a złożone przez stronę powodową - podczas zgłoszenia szkody - oświadczenie nie pozostawiało wątpliwości co do objęcia podatkiem vat prowadzonej działalności do której wykorzystywany był uszkodzony pojazd, stąd żądanie zapłaty odszkodowania w kwocie obejmującej przedmiotowy podatek nie miało usprawiedliwionych podstaw.

W sprawie ustalono, że koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed 2.09.2015 r. wyniósł kwotę 1.668,73 zł. netto. Pozwany dobrowolnie wypłacił powodowi kwotę 1.161,30 zł. Różnica pomiędzy tymi wartościami wyniosła 507,43 zł. stanowiąc świadczenie należne powodowi, którego nie spełnił pozwany. Z tego tytułu w pkt 1 wyroku zasądono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 507,43 zł. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c. i art. 455 k.c w zw. z art. 14 ust. 1 zd. 1 u.u.o. Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 2.09.2015 r., a więc od dnia 3.10.2015 r. pozwany opóźnił się ze spełnieniem swego świadczenia. Z tej przyczyny początek wymagalności roszczenia odsetkowego został określony na dzień 3.10.2015 r. W pozostałej części powództwo nie miało uzasadnionych podstaw i jako takie zostało oddalone w pkt. 2 wyroku.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c. Żądanie pozwu zostało uwzględnione w około 39%, a zatem w tym procencie powód mógł domagać się zwrotu kosztów procesu. Koszty te po stronie powoda wyniosły 1.287,10 zł. i objęły: 66 zł opłaty sądowej, 1.024,10 zł. wynagrodzenia biegłego wypłaconego z zaliczki, 180 zł. wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł. opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Koszty pozwanego wyniosły natomiast kwotę 197 zł. obejmując wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wraz z opłatą skarbową. Z kosztów procesu poniesionych przez powoda zwrotowi podlegała kwota 501,97 zł (1.287,10x39%). Kwotę tą należało jednak umniejszyć o koszty przysługujące pozwanemu, to jest o 120,17 zł (197x61%). Stąd różnica między tymi należnościami w kwocie 381,80 zł. została zasądzona na rzecz powoda od pozwanego.

SSR Piotr Brodniewicz